

ГОСПОДАР ПРСТЕНОВА

миф

Господар прстенова Џона Роналда Руела Толкина најчитанија је књига послје Библије. Иако већ пола вијека буди машту читалаца, тек сада је компјутерска технологија достигла потребан степен развоја да претвори визије писца у покретне слике.

Све је почело 1937. године када је Толкин објавио књигу коју је тада започео као бајку за своју дјецу. То је била прича о Билбу, малом, босоногом, доброћудном, дебељушастом створењу које је Толкин назвао Хобит и повео га у пустоловину кроз фантазијску Средњу земљу. Успорен Другим свјетским ратом, следећих шеснаест година Толкин је писао много мрачнији наставак који је промијенио књижевни свијет. У питању је роман објављен 1954. и '55.

године у три тома под насловима „Дружина прстена“, „Двије куле“ и „Повратак краља“.

Једини досадашњи покушај комплетне адаптације ове књиге у филм био је анимирани филм Ралфа Бакшија 1978. године. Резултат је била недовршена и исхитрена екранизација о којој су и критика и изневјерени љубитељи Толкина могли да кажу само најгоре, а због слабе зараде други дио никада није ни завршен.

Након двадесет година тишине „New Line Cinema“ је добила право на екранизацију. Онда се појавио признати режисер Питер Џексон са визијом филма. Иако је „New Line“ у почетку желио да финансира само два филма дужине до четири сата, Џексон их је увјерио у своју замисао.

Пустио је полусатни „демо“ снимак који је показивао могућности људи из „Weta“. Посљедњих четрдесет секунди били су потпуна компјутерска анимација Балрога у рудницама Морије. Одушевлени, одговорни у „New Line“-у дали су Џексону одријешене руке и триста милиона долара за три филма! Након седам година припрема и скоро двије снимања, трилогија је започела свој поход.

Прва два филма Академијини гласачи прилично су игнорисали. Прстенова дружина имала је 13, а „Двије куле“ 6 номинација, но четири кипића за први и два за други били су у не

претјерано битним категоријама. Последњи дио је био номинован у 11 категорија, и освојио је свих 11 оскара, међу којима и за најбољи филм и режију.

Снимање је изведено крајње неконвенционално. Први пут у историји прво је снимљен материјал за сва три филма, а тек касније је приступљено монтажи и постпродукцијском додавању специјалних ефеката. Након снимања, глумцима су се на филмском платну придружила фантастична створења попут Дрвобрадог или Балрога.

У стварању филмова учествовала је, поред глумаца, армија уметника – дигитални експерти, дизајнери за средњовијековно оружје, скулптори, лингвисти, костимографи, шминкери. То је 26.000 људи који су попунили град Велингтон на Новом Зеланду. Имали су 48.000 елемената – мачева, оружја и маски, а двадесет хиљада објеката изграђено је за овај филм, од складишта за стакло до гардеробе. Визуелне ефекте урадила је „Weta Digital“ чијих је 120 техничара креирало велике структуре и пејзаже у којима је Џексон користио минијатурну „липстик“ камеру. За годину и по дана Џексон и његов одани тим направили су спектакуларне пејзаже на Новом Зеланду, врло вјерне описима из књиге. Заслуга се може приписати што природним љепотама захвалне локације, што одличној компјутерској доради. Боја такође игра врло значајну улогу. У Округу доминирају јаке, ведре боје (нарочито зелена и жута), док у злокобним

